ਭਾਅ ਜੀ ਗੁਰਸ਼ਰਨ ਸਿੰਘ

ਸੁਖਦੇਵ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ

ਕੇਹਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਸੀ ਉਹ ਜੋ ਨਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਹੱਸ ਕਦੇ ਸਕਿਆ।
ਨਾ ਬੈਠਾ ਚੈਨ 'ਚ ਕਿਧਰੇ, ਨਾ ਹੋਇਆ ਸੁਸਤ, ਨਾ ਥੱਕਿਆ।
ਤੇ ਪੀੜਾ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੀ ਨੂੰ, ਸਮਝਿਆ ਨਿੱਜੀ ਪੀੜਾ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਦੀ ਪੀੜਾ ਹਰਨ ਲਈ, ਉਸ ਚੁੱਕਿਆ ਬੀੜਾ ਸੀ।
ਉਹਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਤਿਉੜੀ ਸੀ ਜੋ ਹਰਦਮ ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਉਹਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਜੋ ਪੀੜਾ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੀ ਸੀ।
ਉਹਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਸੀ ਬੜਾ ਬੇਦਰਦ ਲੋਟੂ 'ਤੇ।
ਕਿਰਤ ਦੇ ਬੇਕਿਰਕ ਸ਼ੋਸ਼ਕ, ਲਹੂ-ਪੀਣੇ ਭਾਲੂ ਮੋਟੂ 'ਤੇ।
ਰਿਹਾ ਲੜਦਾ ਉਮਰ ਭਰ ਉਹ ਸਦਾ ਜਰਵਾਣਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ।
ਲੁੱਟ-ਲੁੱਟ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜੇ-ਰਾਣਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ।
ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਭੈੜੀ ਉਹਨੂੰ ਉਪਰਾਮ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਨਰਕਮਈ ਜੀਊਣ ਜੀਉਂਦੀ ਜੋ ਤੇ ਭੁੱਖ ਨੰਗ ਨਾਲ ਮਰਦੀ ਸੀ।
ਤੇ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਖੇਡ ਕੇ ਨਾਟਕ ਰਿਹਾ ਜਨਤਾ ਜਗਾਉਂਦਾ ਉਹ।
ਇਕਮੁੱਠ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜਨਤਾ, ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰਚਾਉਂਦਾ ਉਹ।
ਉਮਰ ਸਾਰੀ ਲਗਾਈ ਉਸ, ਅਜਿਹੇ ਨਾਟ ਕਰ ਕਰ ਕੇ।
ਤੇ ਇਹ ਜਨਤਾ ਜਗਾ ਤੁਰਿਆ ਤਲਿਸਮ ਕਾਟ ਕਰ ਕਰ ਕੇ।
ਨਿਰੰਤਰ ਰਾਤ-ਦਿਨ ਹੀ ਉਸ, ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਦੇ ਲਈ ਲਾਇਆ।
ਤੇ ਟੁੰਬ-ਟੁੰਬ ਸੁੱਤਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੁੱਝਾਂ ਮਾਰ ਜਗਾਇਆ।
ਇਹ ਜਾਗੇ ਲੋਕ ਨੇ ਜੋ ਹੁਣ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੌਣ ਲੱਗੇ ਇਹ।
ਤੇ ਜਗਮਗ ਜਗਦੇ ਹੋਏ ਦੀਵੇ ਨੇ ਜੱਗ ਰੁਸ਼ਨਾਉਣ ਲੱਗੇ ਇਹ।
ਤੇ ਤੱਕ ਚਾਨਣ ਪਸਰਦਾ ਹਰ ਥਾਂ ਨ੍ਹੇਰਾ ਡਰਨ ਲੱਗਾ ਹੈ।
ਇਹ ਹਿਸ਼ਿਆ ਮਾਰਨ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਮਰਨ ਲੱਗਾ ਹੈ।
ਤੇ ਭਾਅ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਬੀਜ ਬੋਏ, ਰੁੱਖ ਬਣ ਗਏ ਨੇ।
ਉਹ ਤਿੱਖੇ ਤੀਰ ਬਣ ਗਏ ਨੇ, ਸਾਰੇ ਧਨੁੱਖ ਬਣ ਗਏ ਨੇ।
ਤੇ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਹੁਣ ਲੋਟੂ ਦਾ, ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ।
ਇਹ ਸਾਰਾ ਹੂੰਝਿਆ ਜਾਣੈ, ਕਿਤੇ ਇਹ ਗੰਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ।

124 ਅਰਬਨ ਐਸਟੇਟ, ਬਟਾਲਾ